

“Oh nee, we gaan de snelweg op”

gas geven!” Hij helpt me een beetje door zijn gaspedaal in te drukken, zodat ik eindelijk eens harder rijd dan zeventig. “Goed kijken of er ruimte is en dan invoegen,” gaat Jan verder. Nog geen twintig seconden later tuf ik – wederom tot mijn eigen verbazing – tussen een hele rij auto’s op de snelweg. Het voelt onwennig, maar goed. Jan geeft nog als tip dat we op de snelweg niet moeten proberen te remmen, maar hoogstens ons gas moeten loslaten als we vaart willen minderen. Als hij wil dat ik er weer vanaf ga, zeg ik dat ik blij ben dat we dit hebben gedaan, omdat de snelweg zonder zijn hulp wellicht een angst op zich was geworden.

Toeteren en schelden

Lida vindt invoegen ook eng, maar nadat ze het weer een keer met goed resultaat heeft gedaan, lijkt ze ook over een drempel heen te zijn. Ze brengt mijn gevoel dat rijden op de snelweg misschien juist wel minder moeite kost dan door een stad manoeuvreren, goed onder woorden door te concluderen dat het wel lekker is om even niet voortdurend te moeten stoppen voor rode stoplichten én weer op te trekken.

Als Cynthia even later zelfs op de snelweg begint te toeteren en een medeweggebruiker uitscheldt voor iets wat ik niet durf op te schrijven, schieten Lida en ik in de lach. “Hoezo rijangst, jij voelt je hartstikke zeker!” roep ik. Jan geeft Cynthia ook een compliment, hij zegt dat ze al minder krampachtig achter het stuur zit dan vrijdag. “En je hebt

net de kortste invoegstrook die ik ken getrotseerd,” voegt hij eraan toe. “Als je hier kunt invoegen, kun je het overal.”

Cynthia sputtert tegen dat ze zelf betwijfelt of ze na vandaag helemaal alleen achter het stuur durft te stappen, of met haar zoontje achterin. “Jullie hebben alledrie gebrek aan ervaring en routine,” gaat Jan daarop in. “Maar als jullie na vandaag elke week minstens twee keer gaan rijden, al is het maar een kwartiertje, kunnen jullie helemaal over je angst heenkomen. Het belangrijkste is dat je het alleen rijden niet te lang uitstelt en geen snelwegen of drukke plekken mijdt, want van uitstel komt afstel.”

De laatste oefening die we doen is ‘straatje keren’. Als ik halverwege ben, zie ik opeens dat een politieauto geruisloos naast ons is gestopt. “Is dit een lesauto?” vraagt de agent. “Ja, maar de dames hebben alledrie hun rijbewijs,” antwoordt Jan. Voor het allereerst laat ik mijn roze papiertje zien. En voor het eerst geniet ik er stiekem van dat ik het heb. Ook Lida en Cynthia vertellen Jan en mij eenmaal weer bij het station dat ze een goed gevoel hebben over de cursus. “Oefenen, hè, meiden!” roept Lida, voordat we alledrie een andere trein instappen. Wie weet rijden wij volgende keer met de auto naar een afspraak...”

Voor informatie over Jan en zijn autorijsschool, bel 06 - 24 50 62 01 of kijk op www.rijangst.nl.

